

GELLÉN-MIKLÓS GÁBOR

a fogyasztói szokások megváltozása

Megszerettem a kávé. Keserű íze rokon velem.
Képzetelemben a zacc mocsár, mely lehúz.
Már bokáig állok a kétségbeesésben, és hiába tudom,
hogy ez csak egy ártatlan metafora, nyelvi lelemény,
mégsem segít. A lift is lefelé indul el velem,
pedig a legfelső gombot nyomtam meg,
arra az emeletre vágyom, ahol mindig süt a nap.
Ahol nem hallatszik át a szomszéd horkolása.
Telhetetlen lennék? Sötét álmaimat a tejszínhab
sem világosítja meg, a fekete felhők megálltak ablakom előtt.
Szép kilátások. Mérgező napok jönnek, telve koffeinnel,
és én csak nyelem őket, egyik csészét a másik után.

a szakács feladja

Csigatésztában a lassúság. Puha
tapogatózások. Ami hull, vattába hull.
És hogy szó ne érje a házat,
csendben eszegeted, amit kifőztél.
A gőz megmutatja a tárgyak másik arcát,
egy darabig rágódsz rajta, aztán hagyod el-
párologni. Nem a tiéd ez az íz. Kínárod másnak.



Hadarics Gábor fotója

az érem másik oldala

A pontokat figyeld! Ott. Messze
lebegnek el. Annyira elfáradtam.
Új sor. Ez tény. Tényanyag.
Mennyi adat. Mennyi visszavonulás.

A fájdalmat csillapítani, legyen
ez a házi feladat. Feladtad?
Úr az arcod. Üres. Fekete
lyuk. Meg néhány kósza bolygó.

Ahogy magyarázott, ahogy erőlködött
magyarázni, egy kört rajzolt a kezével.
Egy holdat, amelyik sosem mutatja
igazi arcát. Az érem másik oldala:

egy titkosírással írt szótár. Drága multság.
Ki fog itt ráfizetni? Írnám én, de kinek
a számlájára? Elhagyott gyárudvaron,
álomban, rám szólnak, hogy el ne essek.

Pont én vagyok itt. Nehéz, sárból
gyúrt test. Istenem, de jó játék!
Csúszik a talaj, ki alólam. Olajos.
Munkavédelmileg veszélyes álom.



Szijaártó Ernő fotója